

1459

Té (PI 3)

(ALDC, IX, 2062. Té [PI 3])

La tercera persona del singular del present d'indicatiu del verb *tenir* (< TENĒRE) era en llat. vg. *TĒNIT que, en cat., va esdevenir *té*, forma predominant en tot el territori, però que presenta algunes variants fonètiques (semblantment a *ve*, veg. mapa 1450): *t[ɛ]n* 89, 90, 93, amb vocal oberta, continuïtat d'àrea lingüística arag., i amb *-n*, com *t[ɛn]* 93, analògica de l'imperatiu (cf. mall. "ell *té* por"/"ten esment a-n es fred") (cf. la var. *tiene* 87, 94), una i altra pròpies de parlars ribagorçans; la ross. *t[ɛ]n*, que deu la *-n* final a la

influència de l'adstrat oc.; *ti* (var. *tin* 100), resultat d'una atracció de *tinc*, *tinga*, estesa a altres persones (cf. mapa 1450).

Des d'una perspectiva geofraficolingüística, *té* cobreix la major part del territori, amb l'excepció de *ten* i *ti*, que trobem en ross., parlars ribagorçans i tortosins.

Té (model *sosté*) és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

